

Jos en Janneke (huisartsen)

(medische) informatie en andere zaken ...

Ach.....je krijgt er zo veel terug!

Ik ben eruit! Alle vooroordelen en clichés zijn waar. Na velen jaren op kraamvisite te mogen bij onze vrienden en alle clichés met een zeker ongemakkelijk gevoel te hebben aanschouwd, zijn wij nu aan de beurt om ons onder te dompelen in het fenomeen “in verwachting zijn”. Ondanks het feit dat er wél 16 cellen zich als een tierelier verdubbelen en de predictortest rood uitslaat, moet ik bekennen dat voor deze aanstaande vader de show ver van mijn bed staat. Het is toch gek dat er iets van jezelf in een andere individu groeit. Toch kijk ik vol trots naar Janneke als zij met een “erwt” in haar buik zielsgelukkig haar eerste boek “oei ik groei” in ontvangst neemt. (Er volgden er namelijk nog 3, maar dat ter zijde). Het is een bijzondere gewaarwording om als vrouw 0 tot 10 weken in verwachting te zijn, spannend of het allemaal wel goed gaat komen. We kennen allemaal de vervelende verhalen, daar hoeft je geen dokter voor te zijn. Het is ook verrekte spannend omdat je het in onze cultuur aan niemand mag vertellen. Toch heb ik het inmiddels door waarom prille ouders op hun lippen bijten. Ik denk dat dit in het leven is geroepen om de hysterische oma's op afstand te houden. In week 6 (de embryo zo groot als een garnaaltje) werden de eerste vaste oppasdagen voor onze neuzen al ondemocratisch verdeeld.

Het lijkt daarom of mijn omgeving al eerder is gewend dat ik pappa wordt, dan ikzelf. Euforisch met het bewijs van onze garnaal op de echo foto gingen wij op onze beste vrienden af. Dit is ons kindje! Al vrij snel komen de verhalen los over het fenomeen bevalling. Deze zijn niet mals. Er is een schat aan ervaring onder de mensen. Ongevraagde tips, droomscenario's en horrorverhalen passeren de revue nadat eerst de zwangerschapskwaaltjes op de agenda stonden.

Het begint te leven zeg we maar. Er is echter Echo 2017 - 06

tot nu toe geen vuiltje aan de lucht voor Janneke en volgens onze vrienden mogen wij spreken van geluk. Ik klop per direct dit geluk af! De weken vorderen snel. Daarbij neemt ook het aantal vuilniszakken met babykleertjes op onze zolder evenredig toe. Omdat wij relatief oud deze fase induiken, wil iedereen ons graag uit de brand helpen..... of van z'n eigen rotzooi af, waarschijnlijk beiden. Ik denk dat onze jongen (“ja het wordt een jongen”) wellicht tot z'n 18e iedere dag een ander rompertje aan zou kunnen. Ik vraag me hardop af of Prenatál überhaupt nog kan bestaan door deze vorm van recycling. Vaak zijn de dingen niet eens gedragen omdat een kleine harder groeit dan een asperge, of iedere moeder zo'n zelfde zolder vol vuilniszakken heeft. Al doende leert men. Ik heb bovendien met grote verbazing zitten aanschouwen wat een vrouw allemaal niet meer “mag” als ze zwanger is. Een applicatie op de telefoon waarschuwt nauwlettend en begeleidt haar door deze mooie periode. Bijna alle lekkere dingen staan dikgedrukt op de zwarte lijst. “Vroeger” was dit allemaal nog niet aldus de aanstaande oma. “Wij rookten en dronken nog toen wij zwanger waren van jou”. Dat verklaart een hoop....

Na een week of 14 begon het voor mij als de verwekker pas echt te leven, Janneke's buik krijgt een golfje, nog te verwarren met een vetrolletje overgebleven van de velen barbecues. Omdat we graag positieve bevestiging wilden hebben van de 20 weken echo voordat we het nieuws de hele wereld in brachten, droeg Janneke 2 maanden lang wijde truitjes. Ze heeft het hierdoor nog een beetje kunnen verbloemen voor de Vinkelnaren.

Maar nu is het los! Eind oktober hopen we een mooi mannetje te presenteren. De praktijk zal rondom de bevalling gewoon

open zijn. Volgens ingewijden ga ik straks erg moe worden en krijg

ik van die zwarte wallen onder mijn ogen. Gelukkig komt Huisarts Nina van der Steeg mij ondersteunen. Zij komt de Vinkelse patiënt 3 dagen per week helpen zodat ik thuis ook mijn mannetje kan blijven (bij)staan. Janneke zegt zo lang mogelijk te willen dokteren, maar we verwachten dat zij eind september met verlof gaat. Zij zal begin volgend jaar weer als dokter ten tonele verschijnen.

De “soepjurken” zijn inmiddels weer de kast in en hebben plaats gemaakt voor accentuerende jurkjes. Iedereen mag het zien (en kan er ook niet meer omheen). We zijn erg verheugd door jullie lieve enthousiaste reacties. We hopen door het ouderschap ook weer meer levenservaring op te doen, en ons daardoor ook te verrijken als mens en als dokter. Men zal zich waarschijnlijk beter begrepen gaan voelen als men bij mij komt met tepelkloven, bekkeninstabiliteit en een huilbaby.

Ik ben samen met Janneke erg dankbaar voor dit alles. Zwangerschap is namelijk nooit vanzelfsprekend, en voor diegenen voor wie dit geldt is deze column mogelijk wat pijnlijk. We hopen deze mensen met ons geluk niet voor de borst te stoten.

Wij gaan van 23 juni tot en met 15 juli op vakantie. De praktijk is gewoon open in de ochtend. Er zal een waarnemend dokter aanwezig zijn die de hut draaiende houdt. Wij hebben in de tussentijd koers gezet voor de laatste kinderloze reis. We gaan iemands ongevraagde tip opvolgen: “geniet er nu maar van, nu het nog kan”.

Ik reageer...

ach... je krijgt er zo veel voor terug!

Groeten Jos